

ABRAHAM HANS

WEL EN WEE

Jan Wellens kwam laat van baron de Bontink en jonker Reginald terug. Hij was verheugd. Vandaag had hij het vernomen, dat hij reeds als beroepsrenner aangenomen was.

Men had hem bij de meer bescheiden koersen opgemerkt en over hem geschreven en zo maakte men het mogelijk hem uitzonderlijk snel te bevorderen. De Bontink had hem daarbij steun verleend. En nu zag Wellens grotere kansen. Zijn ouders zouden ook verheugd zijn. Morgen kon hij het goede nieuws aan Martha vertellen.

Wellens was nu bij de kleine hoeve van Lemmink. De witte gevel glansde op in de duisternis. Daar verkwijnde Pieter.

Jan voelde het als een drama.

Eensklaps bleef hij staan. Wie bewoog zich daar vóór het huis? Duidelijk bemerkte hij een gedaante. Deze bewoog zich nu, richtte zich weer op en kwam dan naar de poort.

Het was een meisje en Jan herkende Thilde Verhooge, de vroegere geliefde van Pieter Lemmink.

Wat kwam zij hier doen? Ze bemerkte nu Jan ook en schrok hevig.

«Ge moet niet benauwd zijn», Thilde. «Ik ben Jan Wellens. Ik ga naar huis, maar ik bemerkte iemand op dit hof...»

«O, Jan, zeg aan niemand dat ik hier geweest ben!» smeekte Thilde.

«O, neen, wees gerust.»

Thilde voelde, dat ze haar aanwezigheid moest verklaren.

Ze stapte wat met Jan ter zijde.

«Ik heb zulk een deernis met Pieter», stamelde ze. «En daarom steek ik nu en dan wat geld onder de deur.»

«O, dat is braaf, Thilde. En ik kan het begrijpen dat ge hem nog gaarne ziet».

Thilde was onvoldaan. Wellens mocht niet denken, dat zij Pieter naliep, Pieter, die bij Roos uit de «Vlasbloem» had gewoond.

«Jan, ik heb vertrouwen in u», vervolgde ze. «En ge moogt alles weten... Ge zult er over zwijgen. Ik weet dat gij uw best hebt gedaan om Pieter op de goede weg te houden. Pieter wil niet zeggen wie hem zo geslagen heeft. Vader heeft het gedaan».

En Thilde vertelde haar drukkend geheim.

«Ik heb na zijn terugkeer uit Gent Pieter eens gesproken», ging Thilde voort. «En hij zei, dat hij liever zou sterven, dan te vertellen wie hem geslagen had. Hij verzweg het, omdat de mensen niet over mij zouden babbelen. Hij voelde veel spijt».

«Vader weet dat. En hij geeft me nu en dan honderd frank om die bij Lemmink onder de deur te steken. Hij wil dat lang doen.»

Jan beloofde alles geheim te houden... Dit medelijden van Thilde trof hem diep.

François was nog zwak uit Zuid-Frankrijk teruggekeerd naar zijn woning te Gent. En hij begaf zich weer naar de fabriek.

Zijn oom de Bontink kwam hem daar bezoeken.

«Goede dag,» zei François. «Neem plaats, maar geen sermoenen. Ik ben die beu, ik heb het ook aan papa gezegd.»

«Dat ge een onbeschaamde persoon zijt, weet ik,» sprak de Bontink. «Ge behoeft het me door uw uitdagende houding niet te bewijzen. Ik kom niet met een sermoen, maar met een ernstige waarschuwing. Waag het niet Greta Wellens nog lastig te vallen. Ik weet dat gij met Martha Roelens over haar hebt gesproken. Hadt ge Greta naar Gent willen doen komen? Waag het niet haar te schrijven.»

«Wat kan me die meid nog schelen. Ik kom te laat. Ze heeft zich afgegeven met een polderboer. Nu, die mag haar houden! Ik heb andere problemen».

«Ge zijt een verfoeilijk individu!»

«Als ge me in mijn eigen kantoor beledigt, laat ik u aan de deur zetten.»

«Luister even, neefje. Op uw kantoor heb ik ten minste zoveel te

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

vertellen als gij. Ge zijt niet goed meer op de hoogte van uw zaken.»

Verwonderd en ongerust keek François zijn oom aan.

«Vooreerst heb ik de aandelen in het bedrijf overgenomen die uw moeder bezat, onafhankelijk van die van uw vader», vervolgde baron de Bontink. «Dan kocht ik er nog van andere aandeelhouders. Zodat ik thans over een groter aantal aandelen beschik dan uw vader en gij samen. Toen ge afgevaardigde beheerder of meester van onze fabriek zijt geworden hebt ge daarbij ook op de aandelen van uw moeder gesteund. Nu is de toestand veranderd. Ge zult het merken op de eerstvolgende vergadering van de raad van beheer.»

«Wat een gekonkel, en dat terwijl ik door een aanslag tijdelijk uitgeschakeld was!» snauwde François woedend.

«Ik heb geen ongelukkig meisje in een gesticht laten stoppen. Ik zond evenmin een schelm als Dries Roelens naar het buitenland.»

«Al die ondernemingen van papa gaan me niet aan!»

«Behalve dat ze heel wat geld hebben gekost, dat werd uitgegeven om uw stommiteiten in de doofpot te stoppen. Zodat uw ouders geld nodig hadden en ik om die reden de aandelen van uw moeder heb overgenomen.»

De Bontink ging heen.

Jonker François zat als verpletterd in zijn indrukwekkende directiezetel. Zou zijn oom uit Leerne nu voortaan komen meester spelen in de fabriek?

«Mama heeft me in de steek gelaten!» siste hij. «Maar ze zal het nog te horen krijgen!»

De Bontink begaf zich naar de Korenmarkt in het stadscentrum. Het was pas halftien.

Reginald wachtte daar met de auto. Beiden moesten om twee uur op de bruiloft van Greta en Armand Devlieger zijn. Jan Wellens had hen over een paar weken de uitnodiging gebracht.

Maar vandaag had de Bontink eerst de oudste zoon de Porteira de les willen spellen.

't Was een aangename rit over Brugge tot nabij de kuststreek. Ze waren bijtijds op de uitgestrekte hoeve, waar Greta gediend had en Devlieger had leren kennen.

En van daar zou ze trouwen als uit haar tweede huis.

Haar ouders waren er ook evenals Jan en Martha en dan enkele familieleden van Devlieger.

Grote drukte had men niet gemaakt. Het was een hartelijk samenzijn. Baron de Bontink en Reginald werden met genegenheid begroet. Ze namen plaats aan de feesttafel. Er heerste een opgewekte stemming. Moeder en vader Wellens voelden zich zo gelukkig. Greta was na vele stormen in een veilige haven geland.

De Bontink sprak aan tafel. Hij doelde zelf niet op Greta's verleden maar noemde haar een dochter uit een goed gezin, van eerlijke nijvere

zwoegers en hij had ook een gevoelig woord voor Jan.

De vrouwen veegden aan hun ogen. Alles was zo schoon gezegd en dan door zulk een heer, die als een eenvoudige mens mee aanzat.

Na de lange maaltijd ging de Bontink met de mannen eens naar het land kijken. Moeder Wellens, Greta en Martha begaven zich naar de hoeve van Devlieger. Daar waren de twee kinderen onder de hoede van een nieuwe meid. Want de andere was nijdig vertrokken, toen ze hoorde dat er een nieuwe bazin zou komen.

«Voor beide kinderen zal ik een goede moeder zijn,» sprak Greta ontroerd.

Vrouw Wellens, die Greta's wichtje in de armen nam en liefdevol naar Devliegers kind keek, knikte instemmend. Ze wist dat Greta's belofte gemeend was.

De mannen keerden op de hoeve terug.

Daar stond het koekebrood gesneden en geurde de koffie.

De baron en zijn neef bleven nog een uurtje praten. Vader en moeder Wellens, Jan en Martha, zouden pas de volgende dag terug keren.

Vóór het vertrek was de Bontink even alleen, op de welige boomgaard.

«Greta, nu begint waarlijk voor u een nieuw leven», zei hij vriendelijk ernstig. «En ik verheug me met u en uw brave ouders. 't Ligt nu aan u te tonen dat Devlieger en gij een goede beslissing hebben getroffen. Uw taak is gewichtig. Boerin van een groot hof, en moeder van twee kinderen, het uwe en het zijne. Laat het zijne nooit voelen, dat ge de eigen moeder niet zijt. Ik mag u dit wel zeggen.»

«O, mijnheer de baron. God weet het, hoe ik ook voor dat kind wil zorgen.»

«Nog wat, moest François de Porteira soms iets van zich laten horen, licht dan dadelijk uw man en mij in. François is een gewiekste kerel. Ik vind het niet prettig, dat ik het van mijn neef moet zeggen, maar we zien de waarheid onder de ogen. Volg dus mijn raad. Als hij soms schrijft of tracht te spreken of iemand opzendt, houdt niets voor uw man geheim. En stel er mij ook van in kennis. En nu moed en geluk, hé ! Ge hebt een heel leven voor u.»

«Mijnheer de Bontink, ik moet u zo erg bedanken», zei Greta ontroerd. «Ge hebt me deze plaats bezorgd.»

«Ja. Houd altijd veel van uw broer Jan. Hij is een doorbrave jongen en hij ziet u allen gaarne. Ik heb van mijn kant getracht goed te maken hetgeen mijn familie u heeft aangedaan.»

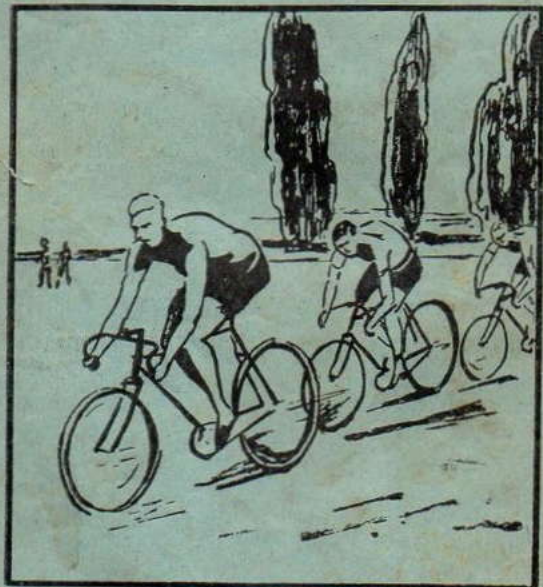
De Bontink en zijn neef reden tevreden naar huis terug. Reginald was glansrijk geslaagd als doctor in de rechten. Volgende maand moest hij bij het leger. Als reserve-officier ging hij zijn militaire dienst vervullen. Daarna zou hij in het huwelijk treden met zijn Paulina de Baarne.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Pieter Lemmink lag al dagen te bed. Hij kon niet meer gaan. In haar angst was zijn moeder naar de Bontink gelopen. Deze sprak met de dorpsdokter, die een specialist uit Gent zou ontbieden.

De volgende morgen kwam de dokter tot bij de Bontink.

«De specialist is op Lemminks hoeve», zei hij. «En hij oordeelt een nieuwe operatie dringend nodig. Maar Pieter wil niet naar Gent. Hij ligt te schreien. Zoudt ge eens mee willen komen?»

«Ja. Maar hij zal naar mij ook niet luisteren.»

«Dan is er slechts één middel... Hem te verdoven. Zonder operatie kan hij niet gered worden. Er is een verwikkeling aan de nieren en onderlijf bij gekomen.»

«'t Zal een gevaarlijke operatie zijn?»

«Ja, maar 't is de enige kans op mogelijke redding.»

De Bontink bedacht, dat het misschien barmhartiger zou zijn Pieter rustig thuis te laten sterven. Maar hij kon niet tegen het oordeel van de geneesheren ingaan.

De Bontink vergezelde de dokter.

«Ik wil niet naar Gent», zei hij. «Ze moeten niet meer in me snijden. Het helpt toch niet. Ik kan hier ook sterven. Ik ben er niet benauwd van.»

«Maar Pieter, mijn jongen, de dokter zal u genezen», sprak moeder.

«Ze kunnen niet.»

«Ha, daar is mijnheer de Bontink», hernam vrouw Lemmink. «O, spreek gij een keer met hem, mijnheer,» zei ze, terwijl ze met haar betraande ogen de volksvriend aankeek.

Vader Lemmink leunde tegen de deurpost. De specialist stond in de keuken, gehaast om te vertrekken. Hij wilde weten, wat er nu beslist zou worden.

De Bontink vroeg hem even terzijde of die operatie beslist nodig was.

«De enige kans om hem te redden. Haastig moet er gehandeld worden ook. Vandaag naar het hospitaal en morgen de operatie.»

«En binnen vier, vijf dagen de begrafenis,» dacht de Bontink.

Maar hij begaf zich bij Pieter.

«Jongen, doe wat de dokters zeggen,» sprak hij, ofschoon zonder overtuiging.

«Niet naar Gent! O, zorg dat ik hier blijf!» smeekte Pieter. «Als ik moet gaan en moeder is niet bij me, dan zal ik zo benauwd zijn.»

«Maar de dokter wil u genezen.»

«Hij kan niet. Ik wil niet genezen; dan zou ik wel altijd op een stoel zitten. Ik kan nu niet meer gaan.»

De Bontink wendde zich tot de dorpsdokter.

«Ik kan hem niet overhalen,» zei hij.

«Dan de verdoving.»

«Dat moet ge met de ouders bespreken.»

Moeder Lemmink stemde toe, want ze greep de laatste kans aan die men haar bood om haar jongen te redden.

De dokter praatte even met de specialist.

«Goed, dan verwacht ik de zieke in de namiddag,» sprak de Gentse specialist.

En hij spoedde zich naar zijn auto.

«We zullen om een ziekenwagen telefoneren,» beloofde de Bontink. «Ik zorg er voor.»

«De specialist is weg,» zei de Drongense dokter. «Ik zal u behandelen, Pieter. Ge moet nu slapen. Ik zal eens uw pols voelen. Wacht, ik geef u iets tegen de koorts.»

En de dokter prikte de jonge man in de arm.

«Rust nu maar,» zei hij.

En weldra werd Pieter soezerig. Hij sliep in.

«Nu slaapt hij wel een uur of zes,» sprak de dokter. «En intussen is hij te Gent.»

Vader Lemmink was naar buiten gegaan en liep wenend de boomgaard op. Na een goed uur kwam de ambulance-auto uit de stad.

De Bontink was teruggekeerd. En met Lemmink en de dokter droeg hij Pieter in de gesloten wagen.

Moeder schreide.

«O, God geve dat hij gezond weerkeert» snikte ze. «Maar hij heeft geen bovenkleren en onderlinnen mee.»

«We zullen vanmiddag naar Gent rijden,» zei de Bontink. «De jonker zal ons voeren.»

«O, ja, als 't u belooft. Hij zal wakker worden en zo triestig zijn, omdat hij toch in het hospitaal ligt. Maar we doen het om zijn bestwil.»

De ziekenwagen reed heen.

En vader Lemmink sloeg zijn vrouw de arm om de hals. Dat had hij in veel jaren niet gedaan. Maar nu was hij diep ontroerd.

«Pieter zal genezen,» zei hij. «Laten we moed houden!»

«Ja, vader. Hij is toch onze jongen, niet waar!»

De Bontink wendde zich af. 't Was of er een mes door zijn hart sneed.

En hij dacht aan Pieter de renner, aan zijn triomf te Leerne, toen zijn ouders zo overgelukkig en fier uit een bovenraam toekeken.

In de namiddag kwamen Reginald en de Bontink met de auto vóór de kleine hoeve van Lemmink. De vrouw was gereed. Ze had kleren en ondergoed in een handdoek geknoopt.

Ze reden naar Gent. En in het hospitaal kwamen zij bij Pieter. Die was wakker.

«Moeder!» snikte hij, en strekte de armen uit.

Vrouw Lemmink kuste hem.

«Ik ben hier, jongen,» zei ze. «We hebben voor uw bestwil

gehandeld.»

«O, laat mij mee gaan naar huis !»

«Neen, Pieter dat kan niet zijn. O, laat u dan toch helpen om mij. Ik zou zulk verdriet hebben. En vader ook.»

Men bracht Pieter tot berusting.

't Was twee dagen na de operatie. Boudewijn de Bontink werd opgebeld. Hij werd koud toen hij de boodschap vernam. Lemminks toestand zeer ernstig, het was reeds stervend. De familie moest dadelijk komen.

Hij riep Reginald die zich op zijn studeerkamer met gerechtelijke dossiers bezighield.

«De toestand van Pieter is zeer ernstig,» zei hij. «We moeten er dadelijk met de ouders heen. Ze telefoneren me dat hij feitelijk aan het overlijden is. Och, het was te denken. Toch grijpt het u aan, als ze het u zo zeggen. Breng de auto vóór!»

Reginald spoedde zich. De tijding maakte ook een diepe indruk op hem.

«Pieter, Pieter toch,» mompelde hij, en hij dacht aan het begin van zijn rennersloopbaan, toen Lemmink de held van de streek was.

De ouders schrokken en jammerden, toen ze het slechte nieuws hoorden. Ze reden mee. Vader Lemmink barstte in tranen uit.

«En ik heb dikwijls zo lelijk tegen Pieter gedaan !» kreunde hij.

«Maar dat meende ge immers niet,» sprak de Bontink.

«Neen, vader, dat meende ge niet,» zei ook de moeder.

De auto reed snel naar de stad.

Ze kwamen op de ziekenzaal. Pieter was al bewusteloos.

Hij scheen veel ouder geworden, nu het gelaat zo smal en lang was en de ogen diep lagen.

Ja, het was het einde. De zuster vertelde dat de pastoor langs geweest was en de zieke niet leed. Vrouw Lemmink zat naast het bed. Vader stond aan het voeteinde. Tranen biggelden over zijn verweerde stoppelige wangen.

De Bontink en Reginald bleven een poosje. Ze zeiden dan dat zij even heen gingen. Ze wilden de ouders alleen laten bij hun zoon.

«'t Zal vóór de noen wel afgelopen zijn», zei de zuster op de gang.

Reginald en de Bontink begaven zich op straat.

«Triestig, triestig», zei de baron. «En nog tragischer dat hij in een hospitaal sterft.»

«Ja, dat vind ik ook. En als Pieter overleden is, brengen ze hem naar het dodenhuis.»

«Ik zal hem dan naar het hof van zijn ouders laten vervoeren.»

«O, ja, oom, dat zal nog troostend zijn voor zijn moeder en vader.»

«O, zeker! Hij moet op ons dorp begraven worden. Och, 't is triestig. We praten al over de begrafenis en hij leeft nog. Maar zo is het, we moeten aan de nodige maatregelen denken. Ik kon daar niet

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

blijven, in die koude, witte kale zaal. Laten we wat wandelen, de auto kan daar wel blijven staan.»

Oom en neef gingen enige straten door en zaten dan in een koffiehuis aan de Veldstraat. Ze zagen om zich heen het gewoel van het volle leven en ze dachten aan de dood van de jonge renner.

Toen ze weer heen stapten, ontmoetten zij François in de buurt van de fabriek. Hij bemerkte hen niet of gebaarde alsof.

«Uw broer gaat als een oude man», zei baron de Bontink.

«Hij is door die verwonding wel verzwakt.»

«Zijn arm is gedeeltelijk verlamd, een gevolg van de aanslag. Maar dat heeft hem niet belet zijn directieambt in het familiebedrijf te hervatten. Als hij dat ernstig wil doen kan François wat mij betreft de fabriek blijven leiden. Mijnheer Floe helpt hem daarbij. Beiden deden ze dat niet slecht. François geldt als een knap ingenieur. Zijn omgang met het personeel was te strak, maar daar zal ik voortaan nauwer op toezien. Het was vooral zijn privé-leven dat niet deugde.»

«Ik hoop voor mijn broer dat Beatrix van Leewerdal naar hem zal willen weerkeren.»

«Zo is het alleszins geen toestand voor beiden. Ze moeten daarbij aan hun dochttertje denken. Er zijn ook geldelijke gevolgen. Aan Beatrix zal het niet gelegen zijn, ze is vergevingsgezind, misschien te. Maar bij baron van Leewerdal heeft zijn schoonzoon het grondig verkorven. Laten we hopen dat François na al die beroeringen wijzer is geworden. We zullen afwachten. Inmiddels moeten we zorgen voor de voorbereiding van het huwelijk van uw zuster Ethel met Walter van Orsdam. 't Vraagt tijd, met die zogenaamde eerbiedige verzoeken aan uw vader, die een koppige man blijft. Vanavond heb ik met hem daarover een onderhoud. Gelukkig heb ik nu meer troeven in de hand.»

«Oom, we geven u veel zorgen», zei Reginald.

«O, neen, jongen. Ik doe dat gaarne. Ik ben vroeger eenzelviger geweest. Nu weet ik waarvoor ik leef. Kijk hier eens, de aankondiging van een grote wielervedstrijd, de "Omloop van Oost-Vlaanderen".»

«Jan Wellens doet mee. Het is zijn eerste koers als beroepsrenner. Op een lange weg zal hij tonen wat hij kan.»

«Dat is waar. Hij maakt snel zijn naam. En Pieter Lemmink ligt daar te sterven, is misschien al dood. 't Is een drama.»

Oom en neef begaven zich naar het hospitaal.

Pieter leefde nog, maar was in die korte tijd nog veel zwakker geworden.

«Hij heeft ons nog niet herkend», fluisterde de moeder, die geen blik van haar zoon afwendde.

«'t Is misschien het beste zo. Het zou voor allen pijnlijk zijn», antwoordde de Bontink. «Hij lijdt niet, dat is het voornaamste.»

«O, ik zou zo gaarne nog eens zeggen, dat ik spijt heb over mijn

harde woorden», sprak vader Lemmink. «Ik had dat niet mogen doen, hij was zo een dompelaar.»

«Maar Pieter wist wel dat ge hem gaarne zag», hernam de Bontink. «En hij had zelf veel berouw.»

De zieke lag te hijgen. De doodsstrijd duurde nog tot twee uur. De Bontink en Reginald bleven.

Eensklaps zei de Bontink, terwijl een snik door zijn stem rilde: «Moeder, uw Pieter is in de hemel!»

Hij zag de scherpe schaduw van de dood over het gelaat schuiven. «O, Pieter, mijn jongen toch!» snikte de moeder.

«Pieter!» snakte de vader.

Beiden bogen zich over hun zoon. Ook Reginald wiste een traan af. De zuster werd bijgeroepen. Ze bad een wijl.

«Uw jongen is nu gelukkiger dan op de wereld», zei ze tot vrouw Lemmink.

«Ik had hem toch graag gehouden. Maar ik dank Ons Heer, dat hij niet meer afgezien heeft», snikte de moeder.

Pieter zou de volgende dag naar huis overgebracht worden. Moeder had hem met een zuster afgelegd. Ze dankte baron de Bontink, toen die haar meedeelde, dat Pieter op het eigen dorp begraven zou worden.

«Van onze hofstede uit», zei ze. «O, ja, dat troost me.»

«Morgen brengen ze onze jongen», kreunde de moeder. «Vader, we zullen hem op de voute leggen en de burens vragen om te waken. Pieter zal toch nog thuis zijn.»

Toen ze met de auto terugreden, ontmoetten ze enkele renners op oefening. De Bontink en Reginald keken elkaar aan, doch zeiden niets.

's Avonds luidde te Baarle de doodsklok.

's Anderendaags kwam een lijkstoet naar het dorp. Hij vervoerde Pieters stoffelijk overschot. Kinderen liepen met de zwarte wagen mee, die voor hen zoveel mysterie bevatte.

Van de akker keek menig een de koets na. En men praatte even over Pieter.

Boudewijn de Bontink stond op de uitkijk. Hij wees de weg naar de hoeve aan. En de lijkwagen kwam daar aan. Vader Lemmink trad buiten. Ontroerd nam hij de pet af. Moeder bleef in huis.

De mannen schoven de kist uit de koets en droegen ze binnen naar de voutekamer.

Lemmink ging met de baron naar de gemeente om de begrafenis te regelen.

En weer luidde de klok en sprak men er over het droevig einde van de wielrenner.

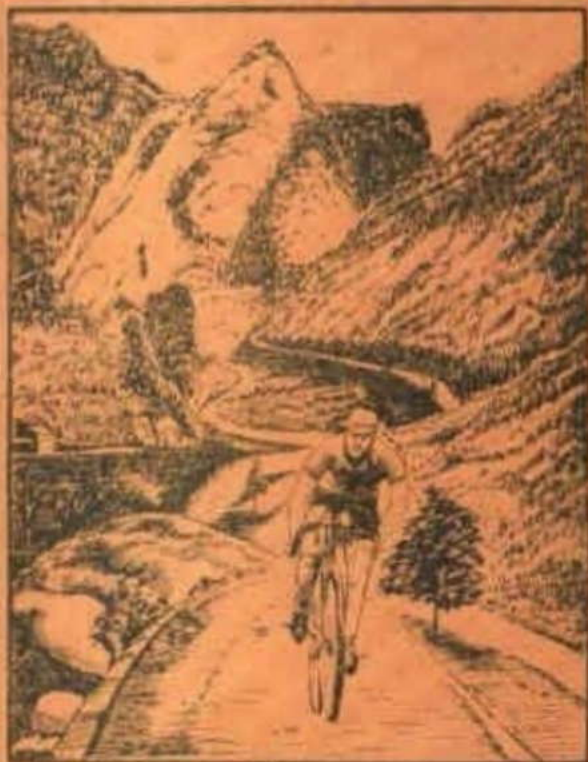
Aan het sportlokaal hing de vlag halftop.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

Thilde Verhooge keek van op afstand naar de hoeve van Lemmink. Zo gaarne zou ze met de moeder van Pieter gesproken hebben, maar ze durfde er niet heengaan.

Haar vader was gisteravond ongesteld geworden en lag met koorts te bed. Hij trok zich het sterven van Pieter zo sterk aan.

Thilde stond verborgen achter heestergewas. Niemand zag het dat ze daar schreide...

Somber keerde ze huiswaarts. En in haar kamertje bad ze voor de ziel van de jongen die ze zo lief had gehad.

Jan Wellens zat die avond in het rouwhuis. Dat troostte de moeder. Vrouw Lemmink wist hoeveel genegenheid Jan voor haar zoon had gevoeld.

De dag van de begrafenis kwam. De zon schitterde over het herfstland en in de boomgaard kweelden de vogels.

De naaste grotere landbouwer had zijn wagen met twee paarden gezonden om Pieter naar zijn laatste rustplaats te voeren. Vrouwen en mannen, meisjes en jongens kwamen naar de hoeve. Vele renners en leden van de sportverenigingen uit de streek waren daar. Boudewijn de Bontink verscheen met Reginald.

De landelijke stoet vertrok langs de akkers, waar arbeiders en arbeidsters het werk staakten, naar de wegkant kwamen en knielden in een laatste gebed voor Pieter Lemmink. Achter de kapel van Baarle stond Thilde Verhooge. Zij bespiedde de begrafenis. Ze zou gaarne naar de lijkdienst gegaan zijn, maar ze durfde niet voor de mensen. Moeder Lemmink en enige vrouwelijke familieleden zaten op de wagen onder de witte huif.

Men kwam voorbij de «Vlasbloem» en de meesten keken naar de beruchte herberg. Onbeschaamd gluurde de moeder van Roos door de gore ruiten, maar voor de vele nijdige blikken trok ze zich dan terug.

Jan Wellens was bij de leden van de Drongense sportclub, die in de stad een krans hadden gekocht.

De kerk was vol. En dan stond een ontroerde menigte aan het graf, waarin Lemmink het geheim van zijn mishandeling meenam.

De Bontink was die namiddag een hele tijd op «De Donk» geweest. En toen hij vertrokken was, had de Porteira nog een stormachtig onderhoudt met zijn echtgenote. Edmond, de kasteelknecht, had die avond vrijaf.

«Zijt ge nu tevreden»? vroeg hij haar woedend.

«Er is hier niet zoveel reden tot tevredenheid», antwoordde ze met afgemeten stem.

«Doe niet onnozel. Ge zijt heel goed op de hoogte van de Bontinks ondernemingen. Ge hebt het hem zelfs mogelijk gemaakt meester over mij te spelen door hem uw aandelen in de fabriek af te staan.

«Ik werk in het belang van mijn kinderen».

«Door mij te vernederen. De Bontink dreigt de fabriek over te

dragen aan een vennootschap en er François en mij uit te werken. Hij kan het, ik moet het wel erkennen en gij hebt hem dat mogelijk gemaakt».

«De Bontink heeft zich het lot van Reginald aangetrokken. En dat stelt me gerust. Ik heb geen zin daar nu weer over te redetwisten».

«Het belang van de kinderen. Hij loopt daar met Reginald in de begrafenis van een dronkaard, een mislopen coureur».

«Laten we over Pieter Lemmink zwijgen en aan François denken. Waarlijk, ge hoeft niet met stenen te werpen naar een jonge man, die zwaar heeft geboet voor zijn zwak karakter. Maar wat hebt ge nu beslist over Ethel en Walter?»

«Wel, dat ze trouwen!»

«Gij geeft uw verzet op?»

«Ik moet wel. Maar van Orsdam kan bij ons weg blijven. Ik wil hem nooit op «De Donk» zien!»

«Dan kunt gij u verwijderen, als hij komt, want ik zal Ethel en Walter hier als mijn kinderen ontvangen, dat verzeker ik u. Geen voorwaarden bij uw toestemming».

«Ze kunnen trouwen».

«Van hieruit, zoals het behoort».

«Gij stelt dus wel voorwaarden.»

«Redelijke. Ge zijt altijd in andere kwesties zo bevreesd geweest voor de gezegden van anderen. Welnu, thans wil ik niet dat de buitenwereld merken zou, dat er onenigheid is over Ethels huwelijk».

«Ze kan van hieruit trouwen. En we zullen een diner geven. Dan kunnen ze achter onze rug praten over François en Beatrix.»

«Een groot feestmaal is niet nodig. We vragen alleen de naaste familieleden».

«O, regel het maar! Ik tel niet mee».

De barones sprak uitvoerig met haar broer. En er werd bepaald dat het huwelijk van Ethel over twee maanden zou plaatshebben. Eerst wilde mevrouw de Porteira Reginald vergezellen naar Engeland om er Paulina en haar oom te ontmoeten.

Ze had zich van de echtelijke dwang bevrijd. Haar man was geen meester meer over haar. De baron zat grimmig in zijn leeskamer. Hij had weer nieuwe reden tot ergernis.

De toch zo voorbeeldige gluisperige Edmond was betrapt geworden bij de vrouw van de vroegere opzichter Peter. Er was heel wat om te doen geweest. Mevrouw had Edmond op het kasteel verwijderd en een nieuwe knecht in dienst genomen.

De baron vreesde nu, dat Edmond over de kasteelzaken zou babbelen.

Och, de mensen wisten al zoveel.

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM